

4, 5 i 6 D'OCTUBRE DE 2024
SALA 1 PAU CASALS

CONCERT INAUGURAL

LUCAS DEBARGUE, NÚRIA RIAL I LUDOVIC MORLOT
ORQUESTRA SIMFÒNICA DE BARCELONA
I NACIONAL DE CATALUNYA

FREDERIC MOMPOU

(Barcelona, Espanya 1893 - 1987)

Cinc cançons

Federico MOMPOU © Ed. SALABERT

1. Damunt de tu només les flors

Josep Janés i Olivé (1913 - 1959)

Damunt de tu només les flors
Eren com una ofrena blanca:
La llum que daven al teu cos
Mai més seria de la branca;
Tota una vida de perfum
Amb el seu bes t'era donada.
Tu resplendies de la llum
Per l'esguard clos atresorada.
¡Si hagués pogut ésser sospir
De flor! Donar-me, com un lliur,
A tu, perquè la meva vida
S'anés marcint sobre el teu pit.
I no saber mai més la nit,
Que al teu costat fóra esvaïda.

2. Jo et presentia com la mar

Josep Janés i Olivé (1913 - 1959)

Jo et presentia com la mar
I com el vent, immensa, lliure,
Alta, damunt de tot atzar
I tot destí. I en el meu viure,
Com el respir. I ara que et tinc
Veig com el somni et limitava.
Tu no ets un nom, ni un gest. No vinc
A tu com a la imatge blava
D'un somni humà. Tu no ets la mar,
Que és presonera dins de platges,
Tu no ets el vent, pres en l'espai.
Tu no tens límits; no hi ha, encar,
Mots per a dir-te, ni paisatges
Per ser el teu món - ni hi seran mai.

3. Pastoral

Juan Ramón Jiménez Mantecón (1881 - 1958)

Los caminos de la tarde
se hacen uno con la noche;
por él he de ir a ti,
amor que tanto te escondes.
Por él he de ir a ti
como la luz de los montes,
como la brisa del mar,
como el olor de las flores.

4. Cançó de la fira

Tomàs Garcés i Miravet (1901 - 1993)

Els seus tresors mostra la fira
Perquè els agafis amb la mà.
Jo sóc cansat de tant mirar
I la meva ànimasospira.
Cotó de sucre, cavallets,
Càntirs de vidre i arracades
Lluen i salten fent ballades
Entre el brogit dels platerets.
El teu esguard ple d'avidesa
Un immortal desig el mou
¿Cerques un espectacle nou
Més amunt de la fira encesa?
Els estels punxen tot el cel
L'oreig escampa espurnes.
Mira com poc a poc es mor la fira
sota la llum d'aquest estel.
Glateixes per copsar l'estrella?
Ai, que el desig t'estreny el cor!
Mai més voldràs a joia d'or
Ni la rialla del titella

5. Aureana do Sil

Ramon Cabanillas (1876 - 1959)

As arenas de ouro, aureana do Sil,
son asbagoas acedas que me fas chorar ti.
Si queres ouro fino, aureana do Sil,
abre o meu corazon tés de a topalo a li.
Co que collas no rio, aureana do Sil,
mercaras cando moito un amor infeliç
Para dar c'un carino verdadeiro has de vir
Enxoi tar os meus ollis, aureana do sil.

(traducció català)

Les arenes d'or, aureana del Sil,
són les amargues llàgrimes que em fas plorar.
Si el que vols és or fi, aureana del Sil,
obre el meu cor, allí l'has de trobar.
Amb el que cullis al riu, aureana del Sil,
compraràs com a molt un amor infeliç.
Per trobar l'autèntic afecte has de venir
a eixugar els meus ulls, aureana del Sil.

MAURICE RAVEL

(Ciboure, França 1875 – París 1937)

Daphnis et Chloé. Simfonia coreogràfica (1909-1912)

Text programàtic

1a part

Un prat contigu a un bosc sagrat. Al fons, turons. A la dreta, una cova, a l'entrada de la qual, tallades a la roca, hi ha representades tres nimfes, esculpides de manera arcaica. Una mica més al fons, a l'esquerra, un gran penyal recorda lleugerament la forma del déu Pan. En un segon pla, unes ovelles pasturen. Una tarda clara de primavera. En aixecar el teló, l'escenari està buit.

Introducció i dansa religiosa

Entren nois i noies joves, carregant cistells amb presents per a les nimfes.
A poc a poc, l'escenari es va omplint.
La multitud s'inclina davant de l'altar de les nimfes. Les noies decoren els pedestals amb garlandes.
Les noies agafen Dafnis i l'envolten amb les seves danses.
Cloe sent per primera vegada gelosia.
Llavors, els nois se l'emporten cap a la seva dansa.
Dorcó, un pastor de bous, es mostra especialment agosarat.
Dafnis, per la seva banda, sembla molest.

Dansa general

En acabar la dansa, Dorcó, envalentit, vol besar Cloe. Tota innocent, ella li para la galta.
Però, amb un gest brusc, Dafnis aparta el bouer i s'apropa a Cloe amb tendresa.
Els joves s'interposen. Es col·loquen davant de Cloe i allunyen Dafnis lentament.
Un d'ells proposa organitzar un concurs de dansa entre Dafnis i Dorcó. El vencedor s'emportarà un petó de Cloe com a premi.

Dansa grotesca de Dorcó

La multitud imita de manera irònica els gestos maldestres del bouer, que acaba la seva dansa enmig d'una rialla general.

Dansa suau i amb gràcia de Dafnis

Tots inviten Dafnis a rebre la seva recompensa.

Dorcó també avança..., però el fa fora la multitud que l'acompanya amb riallades escandaloses.

Els riures s'aturen davant de l'estampa radiant que formen Dafnis i Cloe abraçats.

La multitud es retira, tot emportant-se Cloe.

Dafnis es queda immòbil, com si estigués en èxtasi...

Darrere de l'escena (primer molt a prop i després es va allunyant).

Tot seguit, s'estira de bocaterrosa damunt l'herba, amb la cara entre les mans.

Entra Licènio.

Ve el jove pastor, se li apropa, li aixeca el cap i li posa les mans davant dels ulls.

Dafnis creu que es tracta d'una entremaliadura de Cloe.

Però reconeix Licènio i se'n vol allunyar.

Licènio balla

Com per descuit, deixa caure un dels seus vels.

Dafnis el recull i li posa a sobre de les espatlles.

Amb ironia, ella reprèn la dansa, la qual comença lànguida i es va animant cap al final.

Li llisca un altre vel fins a terra i, de nou, Dafnis el recull. Ella marxa molesta i burleta, i deixa el jove pastor consternat.

Se sent el soroll d'armes, crits de guerra que s'apropen.

En un segon pla, unes dones travessen l'escenari, perseguides pels pirates.

Dafnis s'imagina que Cloe pot estar en perill i surt a correuita per socórrer-la.

Cloe arriba corrent, desesperada, buscant auxili.

Es llança davant de l'altar de les nimfes, tot implorant-los la seva protecció.

Irromp un grup de bandits, veuen la jove i la rapten.

Dafnis entra, tot buscant Cloe. Descobreix a terra una sandàlia d'ella que haurà perdut en la lluita.

Embogit de desesperació, maleeix les divinitats que no han sabut protegir la jove i cau inconscient a l'entrada de la cova.

Una llum irreal omple el paisatge.

De sobte, una petita flama brilla a sobre del cap d'una de les estàtues. La nimfa cobra vida i baixa del pedestal.

La segona nimfa baixa.

La tercera nimfa baixa.

S'organitzen i inicien una dansa lenta i misteriosa.

Veuen Dafnis.

S'ajupen i li eixuguen les llàgrimes.

L'animen i el condueixen fins al penyal.

Les nimfes invoquen el déu Pan.

A poc a poc, es va dibuixant la forma del déu.

Dafnis es prosterna, suplicant.

Tot s'apaga.

Darrere de l'escena, se senten veus que, primer, resulten molt llunyanes.

Crides de les trompes, a la llunyania.

Les veus s'apropen.

2a part

Una resplendor lleu sobre l'escenari. Som al camp dels pirates. Una costa molt accidentada. Al fons, el mar. A dreta i esquerra, es veuen penyals. Apareix un trirrem, a prop de la costa. En alguns punts s'hi veuen xiprers. Hi ha pirates que corren cap aquí i cap allà, carregats amb un botí. Porten torxes, que acaben il·luminant violentament l'escenari.

Dansa guerrera

Cauen, ebris, i manen anar a buscar la captiva. Porten Cloe, que va amb les mans lligades. Briaxis li ordena que balli.

Dansa suplicant de Cloe

Ella intenta escapar-se. La tornen a portar amb violència. Desesperada, reprèn la dansa. Torna a intentar escapar-se. De nou, la tornen a portar. S'abandona a la desesperació, mentre pensa en Dafnis. Briaxis se la vol emportar. Ella suplica. El líder se l'emporta triomfant. De sobte, l'atmosfera sembla carregada d'elements insòlits. En alguns llocs, unes mans invisibles il·luminen petits focs. Per aquí i per allà, éssers fantàstics s'arrosseguen o saltironen. El terror s'apodera a poc a poc de tot el campament. Les criatures amb potes de cabra surten de tot arreu i envolten els bandits. La terra s'entreobre. L'ombra de Pan es perfila, formidable, a sobre de les muntanyes del fons amb un gest amenaçador. Tots fugen desesperats. A sobre de l'escenari desert, Cloe es manté immòbil. Una corona lluminosa se li posa a sobre del cap.

3a part

Sembla que el decorat es fongui. El substitueix el paisatge de la primera part, al final de la nit. No se sent cap soroll, a banda del murmuri dels rierols formats per la rosada que llisca per les roques. Dafnis continua estirat davant de la cova de les nimfes. A poc a poc, es fa de dia. S'escolta el cant dels ocells. A la llunyania, un pastor d'ovelles passa amb el seu ramat. Un altre pastor travessa el fons de l'escena i s'allunya. Entra un grup de pastors que van a la cerca de Dafnis i de Cloe. Troben Dafnis i el desperten. Preocupat, busca Cloe amb la mirada. Finalment, ella apareix, envoltada de pastores. Es llencen l'un als braços de l'altre. Dafnis veu la corona de Cloe. El seu somni era una visió profètica: la intervenció de Pan és manifesta. El vell pastor Lamó explica que Pan ha salvat Cloe com en record de la nimfa Siringa, de qui antany s'havia enamorat el déu. Dafnis i Cloe recorden a l'aventura de Pan i la Siringa. Cloe s'imagina la jove nimfa passejant pel prat. Dafnis-Pan apareix i li declara el seu amor. La nimfa el rebutja. El déu es torna més insistent. Ella desapareix entre els joncs. Desesperat, ell arrenca algunes tiges, les utilitza per fer una flauta i la toca amb malenconia. Cloe torna a aparèixer i balla al so de la flauta. La dansa cada vegada s'anima més i, en un remolí apassionat, Cloe acaba als braços de Dafnis. Davant de l'altar de les nimfes, ell li jura lleialtat, sobre dues ovelles. Entra un grup de noies joves, vestides de bacants, tocant la pandereta. Dafnis i Cloe s'abracen amb tendresa. Un grup de joves envaeix l'escena. Tumult alegre.

Dansa general

Dafnis i Cloe

Dorcó